

Загін не чекав на них. Мері разом із сім'єю треба було добиратися до Сіону самостійно.

Ріка Платт, шт. Небраска, 1863 р.

“Тп-р-р-р!” Мері натягнула віжки і воли уповільнилися. “З усіма все гаразд?” Вона поглянула на трьох молодших дітей, які їхали на спинах волів. Вони кивнули.

Перед ними була ріка Платт—широка і багниста. “А що тепер?”—запитав молодший брат Джексон. Йому було лише 9, але він допомагав Мері керувати волами. Батько лежав у возі, все ще хворий після інсульту.

“Нам не потрібно перетинати річку,—сказала Мері.— Але ми можемо йти за течією”. Дороги до Сіону не було, але ріка вестиме їх на захід. “Но-о-о-о!”

Мері не знала, що мормонські піонери рухалися протилежним берегом ріки Платт, і пішла в іншому напрямку. Оскільки вони

не перетнули ріку, то потрапили на територію індіців. Вони не побачать жодного воза до кінця подорожі.

Вони продовжували свій шлях. Минали тижні. Мері побачила хмару куряви, яка наближалася до них. “Спокійно,—прошепотіла вона волам і собі.— Спокійно”.

Курява розвіялася і показала невелика група індіців, які їхали на конях. Один з вершників попрямував до задньої частини воза, де лежав батько.

У вершника були добрі очі. “Він хворий?”—запитав вершник, показуючи на батька.

“Так”,—прошепотіла Мері. Чоловік щось вигукнув своєю мовою, й інші вершники від'їхали так само швидко, як і з'явилися.

Мері поглянула на сонце. “Ми тут зупинимося”,—сказала вона Джексону. Вона зняла Сару і близнюків.

“Мері, іди поглянь!”— Сказав Джексон.

До них наближався чоловік з добрими очима,

тримаючи в руках щось важке.

“Дика качка,—сказав він.— І кролик. Для вас”. Мері дивилася широко відкритими очима, неспроможна вимовити жодного слова, коли він кинув здобич їй у руки. Кивнувши, він скерував коня у сутінки.

“Їжа!— Вигукнула Мері.— М'ясо!” Дарунок того чоловіка був справжнім дивом.

На їхньому шляху траплялися й інші дива. Стадо буйволів проходило неподалік, а потім розділилося, обійшовши віз з обох боків. Пилова буря віднесла одного з близнюків у річку, але Мері змогла врятувати дівчинку.

Однак подорож все ж таки була важкою. З кожним днем віз виглядав гірше, а воли все більше стомлювалися. На дорозі зустрічалося багато схилів і скель. Через гори було важко переходити. Однак Мері разом із сім'єю продовжувала рухатися вперед.

Вони якраз спускалися з високої гори, коли Мері побачила, що до них прямує чоловік на возі.

“Може він вкаже нам шлях до міста Легій, що в Юті!”—сказала вона Джексону. Там жив їхній дядько.

“Ви у каньйоні Еко, неподалік від Долини Солоного озера,—сказав чоловік, коли вони запитали, де знаходяться.— А де ж решта вашого загону?”

Йому розповіли всю історію, і чоловік був вражений почутим. “Ви пройшли 1600 км зовсім самі?” Він похитав головою в захопленні. “Ти смілива дівчина. Я вкажу вам дорогу до міста Легій. Ви вже майже прийшли”.

“Майже прийшли”,—прошепотіла до себе Мері, коли чоловік намалював на землі щось на зразок карти. Майже в Сіоні. “Думаю, що тепер ми туди дістанемося”.

Мері разом із сім'єю доїхала до міста Легій, шт. Юта. Пізніше вона вийшла заміж і мала свою велику сім'ю. Її приклад віри та мужності благословив багатьох людей. ■

Автор живе в штаті Техас, США.

